

После това дойдохме близу до сръбската граница и изпроводихме 10 души въ Сърбия. Азъ останахъ само съ петъ другарина и станахъ имъ войвода.

Презъ есенъта ние се върнахме пакъ въ Зайчаръ. Когато дойдохме въ тоя градъ, то началникътъ ни затвори. Въ тъмницата проседъхме 40 деня. Трѣбва да ви кажа и това, че началникътъ ни взема паритѣ; а после ни даде паспорти за въ Чачакъ. Въ паспортитѣ се говорѣше, че нѣмаме право да излазяме изъ Чачакъ. Коста, Велко и Петъръ бѣха изпроводени на друго мѣсто въ вжтрешноститѣ на Сърбия.

Началникътъ бѣше вземалъ отъ насъ около 100 жълтици, и ние си ги поискахме.

— Вашитѣ пари ще да останатъ въ правителствената каса, — каза той.

— Дайте ни баремъ по една рубля, защото нѣмаме съ какво да се храниме, дорде се заловиме за работа, — рекохме ние.

Началникътъ се разсърди и извика:

— Сега ще да ви предамъ на турцитѣ, за да ви избегатъ! Просете по селата и хранете се, дорде си намѣрите работа, цигани е дни!

Като чухме тия оскърбителни думи, то се погледахме между себе си и захапахме устнитѣ си. Димитъръ ми пошепна:

— Ако да не би скрили отъ паритѣ, то би трѣбвало да просиме или да си продадеме оржжието.

— Мълчи, да те не чуе тоя проклети началникъ и да ни не вземе и останалитѣ пари!

— А ако захванатъ да ни разтърсватъ, то трѣбва ли да имъ дадеме да ни оголятъ? — попита Димитъръ.